

ALFRED PICÓ

**MANUAL DE
SUPERVIVÈNCIA
D'UNA DONA
SOLTERA**

Columna

ALFRED PICÓ

MANUAL DE
SUPERVIVÈNCIA
D'UNA DONA
SOLTERA

Columna

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: GENER DEL 2024
© ALFRED PICÓ, 2024
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-3141-5
DIPÒSIT LEGAL: B. 19.904-2023
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62
IMPRESS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

*Moment «Maleïts aquests deu
anys de merda»*

— **E**l John vol viure amb tu, això ja ho saps. Qualsevol dia fotrà un pet com una gla i t'enviarà a pastar fang.

Aquesta era la Ruth, la meva millor amiga. Divertida, espontània, provocadora.

El meu comentari va sorgir entre titubejos:

—Ell ja sap com penso. Estic a favor de l'amor, la fidelitat i totes aquestes històries del segle XIX. Però no vull viure amb ningú. Els calçotets, que se'ls renti ell.

La Ruth collava:

—Quant fa que esteu junts? Deu anys? Això és una eternitat. Tard o d'hora el John et demanarà matrimoni, ja m'entens. Viure junts, buscar un fill, un pis de compra, un gos...

Els auguris de la Ruth em feien tremolar, era com si estigués veient una escena de *L'exorcista*. Jo era feliç amb el John, vivint cadascú a casa seva. Per què canviar les coses?

La Ruth tenia un do especial per visualitzar el futur.

—El John et prepararà un sopar romàntic un dia d'aquests. I et farà una oferta sentimental. Si tens clara la resposta, sigues elegant. Explica-li el teu punt de vista, sense tensió, que ja et conec. Però no soc optimista. No descarti que s'aixequi de la cadira i desaparegui per sempre.

I va arribar el 30 de desembre, un dia que canviaria el destí de la meva vida. El John i jo havíem organitzat un sopar romàntic per celebrar els primers deu anys de relació. La logística era previsible: un restaurant a prop del mar (tot i el clima desagradable), una espelma (que s'apagava cada dos minuts per culpa del maleït vent), un vi blanc, un peix a la brasa... i el més important, un brindis emotiu.

—Soc feliç al teu costat. Han estat deu anys preciosos. T'estimo molt —vaig proclamar jo, amb un sentiment sincer.

—Brindo per un amor que duri tota la vida

—va intervenir ell. Un amor etern, com el que reivindicava el teu estimat Alfred de Musset. I a veure si et poses les piles i comences la pel·lícula.

Havia explicat al John que la meva professió de redactora i traductora de manuals d'instruccions d'electrodomèstics i aparells tecnològics no m'omplia i que m'havia plantejat dirigir un documental sobre la vida i l'obra del gran De Musset. El meu pare, en pau descansi, era professor de literatura i m'havia transmès l'amor pels romàntics: Goethe, Lord Byron, Hölderlin, Edgar Allan Poe, Keats i, especialment, Alfred de Musset.

Fins aquí, tot bé. Tot perfecte. Harmonia en estat pur. Quin era el secret de la nostra estabilitat? La resposta era senzilla: que el perdó s'imposava a la rancúnia. Discutíem, sí. Però l'endemà sabíem començar de zero sense retrets.

Torno al sopar. Després del peix ens van servir un pastís amb espelmes d'aniversari. I ens van portar una ampolla de cava. I va arribar el segon brindis de la nit. Ell va prendre la paraula:

—Amor, vull demanar-te dues coses...

La meva cara va canviar, potser perquè mai he estat amant de les sorpreses i els cops d'efecte. A ell, en canvi, se'l veia pletòric:

—Fa deu anys que sortim junts, tot i que ens vam separar uns mesos per raons que ara no recordaré. Per tant, tècnicament, fa nou anys que som parella. No sé per què et dic això, potser és per culpa de l'alcohol...

Jo observava la situació amb excitació, però també amb un punt d'inquietud.

—... i ara, les dues coses. Jo sempre he respectat el teu estil de vida. Tu vius a casa teva i jo, a casa meva. És cert que dormim junts moltes nits. Però això d'anar amunt i avall és un embolic. Ja no sé on tinc la màquina d'afaitar. Doncs bé, el primer tema que vull posar sobre la taula és que vinguis a viure a casa meva.

La notícia em va deixar en estat de xoc. Si em punxen no em surt sang. «A mi no em trauran del meu pis del Raval ni a punta de pistola», vaig pensar en silenci. El John em va fotre un rotllo sobre el drama de pagar dos lloguers i em va ensenyar un paper amb les despeses d'aigua, llum i gas. Semblava el meu gestor.

Jo hi vaig intervenir amb un argument que ell ja coneixia:

—John... després d'una discussió, el millor que pot passar és que jo dormi sola, a casa meva.

Imagina't que després d'esbrincar-nos ens fòtessim junts en un mateix llit. Seria la nostra decadència sexual.

Ell va treure ferro al meu argument.

—Ara fa quatre setmanes que no discutim.

La primera notícia m'havia indignat. Notava que la mala llet em corria per les venes. La nit s'espantava per moments. El John va omplir la seva copa amb aquell líquid espumós i d'un glop la va buidar. Les paraules li sortien balbotejant.

—I ara, la segona proposta... Només és una idea, una idea molt meditada, això sí. Com que crec que, en el fons, tu també vols viure amb mi, què et semblaria si busquéssim un fill...

I després d'una pausa va rematar la feina.

—També podem optar per l'adopció.

Em va sortir un somriure artificial. Més artificial que aquella merda de pastís que ens havien servit. L'expressió «Què et semblaria si busquéssim un fill?» era catastròfica. Ell em mirava amb aquell somriure de circumstàncies de Harrison Ford. I jo repassava la jugada. El pack era convivència + descendència. Em van venir ganes de plorar.

El John intentava controlar la situació.

—Wo, no cal que em responguis ara. Pensa-t'ho. I el tema del fill no és una qüestió de vida o mort. Vull dir que no cal que l'engendrem aquesta nit.

Jo notava una estranya (i fastigosa) pressió:

—Hòstia, John, ja saps com penso. Fa deu anys que saps com penso. No entenc que treguis aquests temes avui, en un sopar de celebració. Que et vols carregar la festa?

I ja no vaig parlar més. Em vaig prendre el cafè i un gotet d'orujo que ens va regalar el restaurant en el més absolut dels silencis (i això que detesto l'orujo i els silencis).

Ell, conscient del desastre que havia provocat i veient la meua actitud passiva, em va agafar la mà i em va llançar un ultimàtum.

—No estic per romanços, Wo. Diuen que els homes no ens volem comprometre. Doncs jo sí.

I, per una vegada, vaig posar els ovaris sobre la taula.

—Tens raó, amor. No m'agraden els compromisos. Jo vull viure sola, ja ho saps. Crec en l'amor, però no en la convivència. I la maternitat és una història que em fot basarda. No vull

fills. Ni teus ni de ningú. Si creus que no reuneixo els requisits per ser la teva dona de la propera dècada, el millor que pots fer és deixar-me. Ho entendre.

Ell, amb ràbia continguda, es va aixecar de la cadira, em va petonejar la galta i va tirar un bitllet de cinquanta euros sobre la taula, que el vent es va encarregar d'enlairar uns metres.

—Fins sempre, Wo. Que tinguis molta sort. Dues cosetes, per acabar. La primera, no em truquis, sisplau. I la segona, maleïts aquests deu anys de merda. Quina pèrdua de temps.

Que la teva parella et deixi un 30 de desembre és molt lleig. De cop i volta, la nit de Cap d'Any se'n va a porgar fum. Et quedes sense festa, sense raïm i sense espanta-sogres. Un desastre de dimensions inimaginables.